

му . . . азъ не се ужасявахъ да цѣлувамъ неговото уродливо лице. Дълбоко въ душата ми бѣше загнѣздена любовта, отъ която не се свѣнѣхъ . . . Той не се противеше на моитѣ ласки, но не се и успокояваше. Той страдаше отъ изтощение. Въ мигъ на успокоение, като че ли искаше да говори, да пита за своята жена.

Какво ставаше съ нея?

Дали сърдцето ѝ можа да изтрае това изпитание?

И като отговоръ на тия ми въпроси съзнанието ми се замъгли и вжтрѣ въ себе си видѣхъ нейното красиво тѣло да пада предъ краката ми и вмѣсто викъ слабъ стонъ на умирающа чучулига. Азъ я виждамъ предъ себе си да тръпне въ предсмъртна агония. Тя умира. Тя ще умре.

И внезапно, той, нейниятъ мжжъ се изправи високо надъ леглото, размахва ръцѣ и я вика по име.

— Спасал! Спасал! . . . Кжде е моята малка и любима Аспасия? Кжде е душата на душата ми? Какво направихте съ нея?

— Тя умре, приятелю мой, — съ мжка му отговарямъ азъ.

Гласътъ му става силенъ като зимната фъртуна, зловещъ като буря, която пѣе пѣсенята на смъртта, пѣта отъ мъртавци, готови да бждатъ хвърлени въ пропасти тѣ на ада. Той вика, призовава своята Аспасия . . . никой не смѣе да му каже, че тя е мъртва отдавна, много отдавна . . . Защо умре тя? Нали той я обичаше?

— Вий подли твари я убихте — говори той и всичко около ми трепери като земетръсъ.

Бръммммм . . . мммм, бръммммм . . . ммммъ . . . и рой бръмбари съ зелени очи, изъ които изтичатъ огнени рѣки отъ пламъци, нахлуватъ въ стаята и почватъ да впиватъ жилата си, — огнени и отровни, въ тѣлото на умирающата Аспасия и въ неговото мощно изправило сетѣло, което не чувствува какъ отровата се просмуква отъ смръзналитѣ жили . . . Въ тѣхъ не тече кръвта на живота, а смъртенъ ядъ . . .

— Ааахъ! . . . спасете ме, спасете ме! . . . Бръмбарътъ! . . . бръмбарътъ — завикахъ азъ и усѣцахъ какъ огнения пламъкъ на най-голѣмиятъ бръмбаръ ме обхва-